

med jurymannaeden i tryckfrihetsmål; men då hela föreskriften särdeles väl kan undvaras, har jag icke tvekat att föreslå dess uteslutande.

I sammanhang härmed, tror jag man lämpligen kunde jemväl utesluta de onödiga ceremoniela föreskrifterna om deputation och begärande af talmän.

Jag får således hemställa:

att allt, som i § 33 förekommer om edgång, deputation och begärande af talmän, må utbytas mot ett enkelt stadgande om talmännens utnämmande.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 14 Februari 1872.

Rich. Ehrenborg.

N:o 199.

Af Herr **A. F. Pettersson**: *Med förslag till ett tillägg till 12 § Riksdags-ordningen.*

Enligt 12 § Riksdags-ordningen eger riksdagsman i Första Kammarren afsäga sig denna sin befattning. Att sådan afsägelse skulle kunna återkallas, sedan den blifvit i vederbörlig ordning afgifven, kan visserligen icke hafva varit de statsmakters mening hvilka stiftat denna grundlag. Förgäfves söker man också deri hvarje anledning till antagande af en slik återkallelserätts tillvaro. Vid ett landsting förliden höst, har den dock blifvit satt i utöfning och, understödd som den blifvit af länsstyrelsen och tingets ordförande, lyckats göra sig gällande. Svårligen lär det kunna förnekas, att, med bibehållande af sagda rättighet till återkallelse af riksdagsmannas-afsägelse, (en rättighet för hvars begagnande, om den frigifves, gränsen icke låter sig uppdraga), förknippa sig olägenheter af den eftertänkligaste beskaffenhet. Utom det att i följd deraf urtima landsting kan sammankallas och upplösas utan annat resul-

tat, än utgifter för tingets sammanträde, ställes landsting i dess enda namnvärda egenskap af valkollegium i det beroende af en underordnad myndighet i tingets omedelbara närhet, som vid afsägelser möjliggör partimanövrer och landstings harcellerande ända in i sjelfva återvalsakten af en vankelmodig eller intrigfull riksdagsman i förening med en alltför lättvillig länsstyrelse.

Näppeligen kan en lag ursprungligen sammanfattas så tydlig och fullständig, att den icke blottställes för misstydingar eller hvarandra motsägande tolkningar; och när lagskipningen i så fall icke vill eller kan afvärja samhällsvådliga missbruk, inträder tvång för lagstiftningen att till deras undanrödjande meddela närmare och noggrannare bestämmelser. Så beskaffadt tvång synes mig vara för handen i föreliggande fall och hemställer jag därför

att Riksdagen måtte för sin del besluta följande tillägg till 12 § Riksdags-ordningen:

»Sådan afsägelse får ej återkallas».

Om remiss häraf till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 17 Februari 1872.

A. F. Pettersson.